

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

د کولن په غونډه کې د وینا متن د فبروري پنځلسم - ۲۰۱۵ م کال
دوکتور م ، عثمان تره کې
۰۱ مارچ ۲۰۱۵

سوله او ملي محوریت

په افغانستان باندې یرغل د امریکا د جمهوريخواهانو د گوند له خوا د نوپارک د چاودنې نه مخکې پلان شوی وو. د یرغل د توجیه په موخه له گڼ شمیر پلمو نه گټه پورته شوه. د هغې جملې نه:

– د تروریزم سره جگړه چې په کې دولتي تروریزم د غیر دولتي تروریزم سره یو ځای شو. پراخه جغرافیایي ساحه یعنی سوریه ، عراق ، افغانستان او پاکستان تر پوښښ لاندې ونيو. په واقعیت کې په افغانستان کې جگړه د دې لامل وگرځېده چې د ترورستي فعالیتونو جغرافیایي ساحه د لندن ، نوپارک او پاریس نه عراق ، افغانستان او پاکستان ته نقل مکان کړي.

– د دیموکراسي صدور د بي - ۵۲ په واسطه . جگړه د افغاني قبیلوي محافظه کاره ټولني دودیزې سنتي ، وړانې کړې بي له دې چې دیموکراسي او مدرنیته د ولس په ذهنیتونو کې ژورې رېښې وځلوي.

دا احتمال شته چې د زور زیاتي د لارې نوي ټپل شوي ارزښتونه د بهرنیانو د لشکرو د وتلو نه وروسته بیرته صادرونکي آدرس ته راوگرځي.

– د قومي لږکیو په دفاع کې دومره مبالغه وشوه چې د قومي اکثریت د فزیکي حذف په بیه تمامه شوه. په پښتون مېشتوسیمو کې د ژنوساید منظم پروگرام تر تطبیق لاندې ونيول شو.

* * *

په تېرو دیارلسو کلونو کې نړیوال نظامي ائتلاف (ن ، ن ، ا) په افغاني ټولنه کې له دوو دښمنانو سره مخ وو : اسلام او ناسیونالیزم . دغه دواړه ارزښتونه کله په گډه او کله په جلا زموږ ټولني ته د پیړیو په اوږدو کې یووالي او سیاسي ثبات وربښلي وو. اشغالگرېدې لټه کې شول چې د اسلام او ناسیونالیزم تر منځ د بی باوري فضا رامنځته کړي. دواړه سره جلا کړي اود طالب د بنسټ پالنې په وړاندې د روڼ اندو او دیموکراتو ناسیونالیستانو سره د اشغالگرو په سروالي گډه جبهه جوړه کړي.

له طالب نه هیولا جوړه شوه او روڼ فکر دطالب له ویرې نه دیرغلگرو غیر ته پناه وروره. موخه دا وه چې د طالب توپک د روڼ اندو د منطق او پوهې نه په لرې ساتلو کې د قدرت د یو ملي محور له جوړیدو نه مخنیوی وشي.

(ن ، ن ، ا) نه يوازې غوښتل چې اسلاميستان او ديموکراتان سره جلا کړي بلکه د هر يو په منځ کې د نفاق اور بل وساتي . طالبان د تفرقه اچولو د سياست ښکار نشول : ملا عمر د دوی ديووالي دسمبول په توگه پاتي شو. خوښت، پرک اوبگيل ديموکراتان چې خپل کمزوري سياسي باورونه او نيمگري عقيدوي ارزښتونه بهرنيانو ته په ټيټه بيهپلورلي وو د نفاق او شقاق ملعبت وکړخيدل : هغوي په قاومونو ، سياسي ډلو، مدني ټولنو ، انجو گانو او قومي شوراگانو ... وويشل شول. وزيران ، واليان ، امنيه قوماندانان د قاوم ، ژبي او سيمي په تړاو وټاکل شول.

(ن ، ن ، ا) د عام ولس په منځ کې د دښمني او کرکي د تخم په کرلو کې د اړيکيانو ، سيمه ايزو پوليسو ، امنيتي خصوصي کمپنيو ، قومي شوراگانو د جوړېدو پروگرام پلي کړ. د خلکو په منځ کې د ټکر د دوام په موخه د داعش ورگډېدل د بهرنيانو وروستۍ هڅې بلل کيږي.

(ن ، ن ، ا) د ټولني په کچه د پاشل شويو متخصصو گروپونو په منځ کې د تقابل او ټکر د زميني د برابرولو کړنلاره غوره کړه : په کليو باندو رنډې بمورۍ، په کورونو باندې چپاو ، قرآن مجيد ته توهين ، په شهيدانو باندې بولي کول ، بل لوري ته د غچ اخيستنې انگېزه ورکول او د جگړې د اور بل ساتلو په مقصد ترسره کېدل.

د جگړې اور بل ساتلو دا ايجابول چې د طالب د خطر نه پرته بهرنۍ گواښ هم په گوته شي تر څو چې له بهرنيانو سره تړلي ډلې ټپلي د ځان د دفاع په خاطر ، (ن ، ن ، ا) ته اړې پاتي شي. پاکستان او ايران د پراخ تبليغ له لارې د افغانستان امنيت ته د گواښ د اصلي سرچيني په توگه وروپېرندل شول. دافغانستان په کورنيو چارو کې د گاونډيانو له لاسوهني نه انکار کولی نشو. خو له ياده ونباسو چې گاونډيان د افغانستان په خاوره کې د بهرنيانو نظامي حضور ځان ته د بالقوه گواښ په سترگه گوري او په نيابتي جگړه کې ورسره جنگيږي.

افغاني اړخ د يو ملي حکومت د نشتوالي له کبله پدې نډې بريالی شوی چې د يرغلگرو سره د ملي گټو په بنسټ چال چلند وکړي.

نن د خاين بوش د دغې ماجراجويانه ټپل شوي جگړې نه ديارلس کال تيريريږي. پدغه موده کې درې نيم زره بهرني عسکر چې په کې دوه نيم زره امريکايي سرتيري شامل دي وژل شوي دي.

اټکل نيم ميليون افغانان وژل شوي يا ژوبل شوي دي . يوازې په ۲۰۱۴ کال کې ۵۰۰۰ امنيتي پرسونل (د ټبر کال په پرتله په سلو کې اتيا زياتوالي) او ۱۰۰۰۰۰ ملکبان (د ټبر کال په پرتله په سلو کې شل زياتوالي) تلف شوي دي.

د جگړې جانبي ستونزې لکه کډوالتوب ، د نشه يي توکو اعتياد او قاچاق ، د جگړه مارانو پخپل سري او په نا امنو سيمو کې د پراختيايي پروژو د تطبيق پرولم افغاني ټولنه له تباهي سره مخ کړېده .

درې لسيزې کيږي چې د يو ملي زعامت د نشتوالي له کبله چې د افغانستان د نا اهلو بچيانو او ورسره ترليوبهريو مداخله گرو هيوادونو سره حساب او کتاب وکړي ، هيواد د اور په لمبو کې سوزي.

سناريو داسې تکرارېږي: هيواد دښمن افغانان د پردي لښکر په ملاتړ په سياسي قدرت باندې منگولي ښخوي. د ټپل شوي واکمني په وړاندې د سيمي د هيوادونو په مرسته وسله وال اپوزيسيون رامنځته کيږي. د پرديو په لاس جوړې شوي او گمارل شوې دوو جنګي ډلو د ټکر په نتيجه کې عام ولس قرباني ورکوي اود بيگناه ولس بايد د خاينو سياسي لوبغالو د گناهانو کفاره ورکوي. د سياست لوبغاړي په خيانت لاس پورې کوي خو قرباني د خلکو نه اخيستل کيږي. د دغه حالت د دوام اصلي لامل د خلکو په منځ کې له يوې خوا او د واکمني په چوکاټ کې له

بلی خوا د یو ملي مرجع نشتوالی دی. مور باید د اوسنی جرگې له لارې د ملي زعامت د تشې له منځه وړلو په موخه لمړی گام پورته کړو.

د شرم خای دی چې جان کیري د یو لاسپوسي حکومت د جوړولو په مقصد کولی شي خپل گمارل شوي کسان یو خای کړي. خو مور پدې وټوانیږو چې د وطن د ژغورلو په موخه لږ تر لږه د اوسنی جرگې تیت او پرک شخصیتونه او سیاسي کړی په یو دریز راتول کړو.

نن مور دلته پدې هیله راتول شوي یوچې د یو واحد دریز په بنسټ خپله کرکه د کورنیو او بهرنیو جگړه مارانو په وړاندې څرگنده کړو. دلته او هلته د سولې په لور د تیت او پرکو هڅو نه یوه پیاوړی مورچل جوړکړو. د سولې واحد مورچل باید یو ملي - اسلامي مرکزیت او ملي مشرتابه ولري تر څوپه اوضاعو باندې اغېز واچوي.

وطن د نابودي له گواښ سره مخ دی. هغه وخت رارسېدلی چې ځانځاني، قاوم، قبيله، تنظیم او گوند پرستي، شخصي گټي یوې خواه پریږدو او د افغانستان د سیاسي تاریخ پدې له خطرې ډک پړاو کې خپل ملي مکلفیت د یو ملي - اسلامي محوریت په جوړولو کې په خای کړو.

پدغو تاریخي شېبو کې مور باید له اوسنی غونډې نه د بهرنی لاسوهني او جگړې په وړاندې سیاسي مظاهره جوړه کړو. ملي مشرتابه ته دنده وسپارو چې د جگړې د کورنیو او بهرنیو اړخونو سره تماس ونیسي.

افغانستان مطابق فیصله ۱۳۶۸ و ۱۳۷۳ شورای امنیت ملل متحد مورد حمله قرار گرفت. اساسنامه ملل متحد در ماده ۵۲ خود به اعضاء حق دفاع انفرادی و جمعی را می دهد. شرایط ماده ۵۲ هیچ گاه در مورد افغانستان احترام نشد. مؤسسات حقوقی به وجود آمده پس از اشغال افغانستان چون حکومت، پارلمان و لویه جرگه هیچ گاه به حضور سیزده ساله قوای خارجی صحه نگذاشت. این خود بیان حالت اشغال افغانستان است.

حضور هدفمند ستراتیژیک قوت های خارجی در کشور موازنه قوا را به ضرر ممالک منطقه و همجوار تغییر داده است. موجب تحریک حساسیت ها در کشور های همسایه گردیده است. این حساسیت ها انگیزه پشتیبانی همسایگان از مقاومت افغانی شده است.

ملیشیائیکه علیه قوت های خارجی می جنگد ریشه در تاریخ مقاومت افغان ها علیه مهاجمین خارجی دارد. مقاومت برای تقویت پوتانسیل جنگی با شماری از گرو های رادیکال اسلامي در ائتلاف اقتضائی قرا گرفته است. حکومت های مخالف حضور نظامی ناتو در افغانستان از مخالفین مسلح پشتیبانی تکنیکی غیر مستقیم می کنند. طی سیزده سال جنگ قوت های ائتلاف نظامی خارجی موفق به حذف مقاومت از طریق جنگ نشده است. بناءً مذاکره با مخالفین مسلح به مثابه یگانه الترنیف ختم جنگ مطرح می شود.

اینجانب در جریان سه سال اخیر دو بار به دعوت دفتر مقاومت در دوحه به قطر مسافرت کردم. در مسافرت اولی در مارچ ۲۰۱۲ در جمع یک هیأت پنج نفری تکنوکرات ها شامل بودم. اجندای بحث با طالبان سروی عمومی برداشت شان از اوضاع عمومی افغانستان و برخورد آینده آنها با تحولات سیاسی، اقتصادی، نظامی، اجتماعی و کولتوری بود که پس از تهاجم قوای خارجی به افغانستان از راه اعمال زور یا رضاء در جامعه افغانی مطرح است. اختلاف نظر میان اهل مکتب و مدرسه فقط در حد ده فیصد بود. اصرار طالبان بیشتر روی مخالفت با پایگاه نظامی خارجی متمرکز بود. تماس ما با طالبان از یک توطئه بزرگ که در مرکز آن قوای مهاجم قرار داشت، پرده برداشت: قوت های اشغالگر مقاومت افغانی را در حد طالب تنزل داده بودند. طالب را به مردم به مثابه هیولای تمدن ستیز که با مدنیت سر آشتی ندارد معرفی کرده بودند تا برای استمرار حضور نظامی و جنگ به کمک مزدوران داخلی علیه مقاومت بهانه ای به دست داشته باشند.

هیأت نمایندگی طالبان در قطر برای صلح پلانی نداشتند. اما برخورد انعطاف پذیر در حل قضیه افغانستان از خود نشان می دادند. اینجانب در حاشیه اجنداء یعنی خارج رسمیات، تراکت یک پلان صلح را به اشتراک کنندگان مجلس توزیع کردم. در محور این پلان تشکیل یک حکومت موقتی که جای حکومت وقت را بگیرد و فوراً مذاکره را با مقاومت مسلح آغاز کند، قرار داشت. روی پلان بحث صورت نگرفت. در آن زمان در رابطه به صلح موقف مقاومت انعطاف پذیر شده بود و در همین جهت تلاش هائی از جانب حکومت و گروههای سیاسی و تنظیمی آغاز یافته بود. اما صلح در اجندای جنگی قوای مهاجم جای نداشت. ائتلاف نظامی خارجی قصد استمرار جنگ تحت کنترل را داشت.

از طرح حکومت موقتی برای گذار از جنگ به صلح سه سال می گذرد. امروز مقاومت مسلح در موضع قدرت قرار دارد. باید در جست و جوی فورمول نوی بیندیشیم که مظهر معادله نو قدرت باشد. مقاومت مسلح ساحات وسیع قراء و قصبات افغانستان را تحت کنترل دارد و با تماس با شماری از کشور های منطقه و بیرون منطقه عملاً به شیوه دوفکتو په رسمیت شناخته شده است.

دریافت فورمول جدید برای جلب مقاومت به پروسه صلح ایجاب تماس منظم را با آنها می کند. اگر مجلس فعلی موفق به ایجاد یک مرکزیت ملی شود و به آن برای تحقق داعیه صلح وظیفه تماس با اطراف داخلی و خارجی جنگ را بسپارد، قدم مؤثری در راه صلح برداشته می شود. اما شرط پیشرفت کار اینست که نزد قوای اشغالگر اراده صلح وجود داشته باشد. « پایان »

فرانسه - ۱۵ فبروری

۲۰۱۵م کال

یادداشت:

احترام عمیق ما به آقای داکتر تره کی، مانع از این نمی گردد، بیفزائیم: دید، برداشت و موضع ما در قبال «طالبان» به مثابه یکی از طرف های درگیری با اشغالگران، صرف نظر از این که در چه حد از توانائی قرار دارند، بیشتر از آن که به کمیت و توانمندی آنها ارتباط بگیرد، به کیفیت و سابقه تاریخی آنها منوط می باشد.

همین سابقه تاریخی و محتوای فکری آنها که از دید ما خود بهانه ای شده برای اشغالگران تا کشور ما را در بستر نابودی مطلق حرکت دهند، موجب می گردد تا ما آنها را به مثابه بخشی از پروژه استعماری اشغالگران به شمار آورده، ضمن آن که هر نوع همسوئی با آنها را زیر پای کردن خون و آرمان شهدای به خون خفته کشور ارزیابی می داریم، با صراحت اعلام می داریم که افغانستان فقط زمانی می تواند به آرامش برسد که طالبان نیز در کنار سایر جنایتکاران ۴ دهه اخیر از خلق و پرچم گرفته تا مزدوران پاکستان و ایران که ملبس به روپوش اسلامی و جهاد بودند، به پاسخگویی اعمال شان کشانیده شده، به سزای کردار جنایتکارانه شان برسند. این حد اقل کاریست که می توان در حراست از خون شهدای راه آزادی و سریلندی کشور انجام داد.

یادداشت پورتال AA-AA